Kdysi dávno mi jedna kolegyně v zaměstnání vyprávěla o svých zážitcích ze Spojených států, kde byla v šedesátých letech minulého století se svým manželem. Krom množství programů v televizi ji zaujalo, kolik se v médiích hraje českých písniček. Nějaký Presley tam anglicky zpíval, že kočka není pes a včera není dnes.

Takzvaná Železná opona, zatažená po roce 1948, krátce vytažená v roce 1968 a poté znovu spuštěná, byla pravým rájem pro lovce "cizího peří".

Lidé těsně před důchodem, netrpící ztrátou paměti, si vzpomenou, že koncem šedesátých let vysílala bratislavská televize soutěž Malá hitparáda, kde mezi sebou soutěžila například píseň Massachusetts s písní Delilah. Neutkali se ale skupina Bee Gees se zpěvákem Tomem Jonesem, leč bratislavská kapela Prúdy Palo Hammela a zpěvák Dušan Grúň. Diváci i textaři byli spokojeni. Přitom v té době Prúdy, ještě s Marianem Vargou, natočily podle mě svou nejlepší desku Zvonky , zvoňte.

Pravěk stylu country na území našeho státu byl také ve znamení "cizího peří". Vždyť začátky budoucích slavných country kapel jako Rangers a Greenhorns jsou spojeny s česky otextovaným repertoárem The New Christy Minstrels či The Seekers (Rangers) a u Greenhornů s Johny Cashem a americkými klasiky.

Dnes již legendární Pavel Bobek ve svých začátcích prohlásil, že rock se nedá zpívat jinak než anglicky a dlouho se své zásady držel.

Jsou určité skladby, které snad zkouší v originále či v české úpravě zpívat a hrát téměř každý. S kolika horšími či lepšími podobami Denverovy písně Leaving on a Jet Plane jsem se už setkal? V kolika podobách po celém světě zněla a zní Dylanova Blowin´ in the Wind?

Častá a rozmanitá interpretace "cizího peří" svědčí o kvalitě díla. Jsou kapely, které vlastní repertoár v podstatě vůbec nemají, ale přesto jsou oblíbené. Zde nejde o původ repertoáru, ale o kvalitu a "ksicht" kapely. Někdy je úlet z cizího repertoáru do vlastní tvorby i ke škodě. Například kapela Taxmeni, hrající většinou převzatou, jak ji sami nazývají, "military country", mě se svou vlastní poctou generálu Fajtlovi vůbec nepotěšila. Pamatuji na chvíle zděšení, když

jsem si v dobré víře kdysi koupil česky zpívanou LP desku "českého Cashe" Ladislava Vodičky a z černého kotouče zněl jásavý popík.

Je těžké mít vlastní tvář v běžném životě, je ještě těžší ji najít v hudební tvorbě. Kapel, zpěváků a tvůrců, kteří svou výraznou tvář mají, někdy za cenu dlouhého hledání, si velmi vážím. Ale vážím si i těch, kteří mi zlepšují náladu poctivě hraným "cizím peřím". Vážím si každé dobře odvedené práce.